ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ — ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ,, ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχή του)

Δ΄.

Ο μέρος στὸ ὁποῖο ὡδήγησε τὸν Φάουστ ὁ Μεφιστοφελῆς, ἦταν μιὰ καλύβα στημένη μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Μακρυὰ ἀπὸ τὶς συνοικίες, στὶς ὁποῖες κατοικοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, ξεμοναχιασμένη, ἀφορισμένη ἀπὸ τοὺς παπάδες, κατατρεγμένη ἀπὸ τὴν ἐξουσία, μιὰ φοβερὴ μάγισσα κατοικοῦσε ἐκεῖ μέσα.

Ἔφτασαν μπρὸς σὲ μιὰ σαρακοφαγωμένη πόρτα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία διακρινόταν ἕνα ἀδύνατο φῶς. Ὁ Μεφιστοφελῆς τὴν ἄνοιξε μὲ μιὰ σπρωξιὰ καὶ τράβηξε μέσα τὸν Φάουστ. Ὁ σοφὸς δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη τίποτε μὲ τὴν πρώτη ματιά. Τὸ χαμηλὸ καλύβι ἦταν σκοτεινό, γεμάτο καπνὸ κι' εἶχε μιὰ βαρειὰ μυρουδιὰ μούχλας. Μὰ σὲ μιὰ γωνιά, διακρινόντουσαν μερικὲς ἀδύνατες φλόγες, κι' ἔπειτα, καθὼς τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ συνηθίζουν, εἶδαν καθαρὰ ἕνα τζάκι, ὅπου ἦταν ἀναμένη φωτιά, καὶ μιὰ χύτρα ποὺ ἔβραζε ἐκεῖ ἐπάνω.

Σὲ λίγο, τὰ μάτια τοῦ Φάουστ διέκριναν πλάϊ στὸ τζάκι δυὸ μαϊμοῦδες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μιά, ἡ θηλυκή, ἀνακάτευε καὶ ξάφριζε τὴ χύτρα, γιὰ νὰ μὴ ξεχειλίση, κι' ἡ ἄλλη, ἡ ἀρσενική, καθόταν στὴν ἄκρη, μὲ δυὸ μαϊμουδάκια...

Σωριασμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὑπῆρχαν λογῆς-λογῆς μαγικὰ ἐργαλεῖα καὶ σκεύη, κουρέλλια, μπουκάλια, χύτρες, κόκκαλα ζώων, ἔρπετὰ μπαλσαμωμένα, σιδερικὰ σὲ πολυποίκιλα σχήματα καὶ διάφορα ἄλλα μαγικὰ σύνεργα.

Μόλις οἱ δυὸ ἐπισκέπται μπῆκαν μέσα, τὰ ζῶα ἔτρεξαν κοντὰ στὸν Σατανᾶ, ἄρχισαν νὰ κάνουν ἀλλόκοτες κινήσεις καὶ νὰ ξεφωνίζουν διαπεραστικά. Αὐτὸς ὅμως τοὺς ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ κι' ἀμέσως ἔτρεξαν καὶ ζάρωσαν πλάϊ στὸ τζάκι.

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουμε λίγο, εἶπε τότε ὁ Μεφιστοφελῆς στὸν Φάουστ. Τὰ ὡραῖα αὐτὰ ζῶα μοῦ ἐξήγησαν ὅτι ἡ κυρία τους βγῆκε ἔξω, καὶ δὲν θ' ἀργήση νὰ γυρίση... Μπορεῖς, ἂν θέλεις, νὰ καθήσης στὸ μεταξύ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σκαμνί.

—Ὅλ' αὐτὰ μὲ ἀηδιάζουν ὑπερβολικά, ἀπάντησε ὁ Φάουστ. Μοῦ ὑποσχέθηκες πὼς αὐτὴ ἡ στρίγγλα θὰ μοῦ ἀφαιρέση τριάντα χρόνια ἀπὸ τὴ ράχη μου, καὶ πὼς θὰ μοῦ ξαναδώση τὴν ὁρμὴ τῆς νειότης ποὺ ἔχω χάσει...

—Καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ τὸ κάνη!

—Θὰ μποροῦσες ὅμως, μοῦ φαίνεται, νὰ τὸ κάνης μόνος σου αὐτό, εἶπε μὲ ὀργὴ ὁ Φάουστ. Πῶς μπορεῖ ἡ βρωμογυναῖκα αὐτὴ νὰ κάνη περισσότερα ἀπὸ σένα, τὸν ἀξιοσέβαστο δάσκαλό της;

Ὁ Μεφιστοφελῆς γέλασε, χωρὶς νὰ τοῦ δώση καμμιὰ ἀπάντησι. Μὰ καὶ ὁ Φάουστ ἦταν τόσο ἀηδιασμένος, ὥστε δὲν ξαναμίλησε. Γύρισε ἄλλοῦ τὴν προσοχή του, κι' ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἦσαν γύρω του.

Ἔξαφνα, τὸ βλέμμα του σταμάτησε κάπου. Ἦταν ἕνας παλιός, μεγάλος καθρέφτης, ἀκουμπισμένος ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνιά. Αὐτὸς ὁ καθρέφτης τράβηξε τὴν προσοχή του. Ἄρχισε νὰ τὸν κυττάζη περίεργα καὶ ἐρευνητικά, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ συλλάβη κάποια φευγαλέα μορφὴ στὰ θολά του βάθη. Ὁ Μεφιστοφελῆς τὸν ἀντελήφθη.

—Αὐθέντα, τοῦ εἶπε εἰρωνικά, μπορῶ νὰ μάθω, γιατὶ αὐτὸς ὁ παλιὸς καθρέφτης τραβᾶ τόσο πολὺ τὴν προσοχή σου;

Ὁ Φάουστ δὲν τοῦ ἀπάντησε. Μὰ τότε ἔξαφνα, σὰν νὰ τὸν εἶχε σαγηνεύσει κάποιο μάγο ὅραμα, ἔπεσε στὰ γόνατα ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, καὶ φώναξε σὰν συνεπαρμένος:

—Τί βλέπω ἐδῶ;... Τί οὐράνια ὠμορφιὰ παρουσιάζεται μέσα σ' αὐτὸν τὸν μαγικὸ καθρέφτη; Ὤ, Ἔρωτα! Δός μου τὰ πιὸ γρήγορα φτερά σου καὶ ὁδήγησέ με στὴ σφαῖρα, ὅπου αὐτὴ κατοικεῖ!.. Ἀ! ἡ πιὸ ὡραία γυναικεία μορφὴ εἶνε ἐδῶ μπροστά μου! Μπορεῖ τάχα νὰ ὑπάρχη γυναῖκα τόσο ὤμορφη; Τὸ ἀπόσταγμα ὅλων τῶν θαυμάτων τοῦ οὐρανοῦ βλέπω σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὁλόγυμνο σῶμα, ποὺ εἶνε ἐπλωμένο ἐμπρός μου! Παρόμοιο πλᾶσμα βρίσκεται τάχα ἀπάνω στὴ γῆ;..

Ἕνα πλατύ, χυδαῖο γέλιο σαρκασμοῦ διεγράφη στὴν ὄψι τοῦ Μεφιστοφελῆ, καθὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ μεγάλη χύτρα ἄρχισε νὰ ξεχειλίζη καὶ φλόγες ὑψώθηκαν στὸ τζάκι. Καί, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φλόγες αὐτές, φάνηκε ἡ μάγισσα νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὴν καπνοδόχο, βγάζοντας κάτι φοβερὰ ξεφωνητά.

Ἡ στρίγγλα ὥρμησε στὴν ἀρχὴ ἐπάνω στὴ μαϊμοῦ, τὴν ὁποία ἄρχισε νὰ κλωτσοπατᾶ σὰν λυσσασμένη. Ἔπειτα ὅμως, μόλις διέκρινε τὸν Μεφιστοφελῆ καὶ τὸν Φάουστ, ρίχτηκε ἐπάνω σ' αὐτούς.

—Γιοιοὶ εἴσαστε σεῖς; φώναξε. Τί ζητᾶτε; Φωτιὰ νὰ πέση καὶ νὰ σᾶς κάψη!

Ἄρπαξε τὸ ξαφριστῆρι ἀπὸ τὴ μαϊμοῦ, τὸ βούτηξε στὴ χύτρα καὶ πέταξε τὸ φλόγινο ὑγρὸ ποὺ περιεῖχε αὐτὴ ἀπάνω στοὺς ἀπροσδόκητους ἐπισκέπτες. Ἔμεινε ὅμως ἐκστατική, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ φλόγες της δὲν εἶχαν πειράξει οὔτε τὸν ἕναν, οὔτε τὸν ἄλλον. Συγχρόνως, ὁ Μεφιστοφελῆς ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του, ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὶς χύτρες καὶ τὰ γυαλικά, καὶ ἡ στρίγγλα ὀπισθοχώρησε, γεμάτη ὀργὴ συγχρόνως καὶ φρίκη.

—Μὲ γνωρίζεις τώρα, σκέλεθρο; οὔρλιαξε ὁ Σατανᾶς. Μὲ γνωρίζεις, τέρας; Γνωρίζεις τὸν Κύριο καὶ τὸν Αὐθέντη σου; Δὲν σέβεσαι τὸ κόκκινο φόρεμά μου, τὸ φτερὸ τοῦ κόκορα ποὺ βλέπεις στὸ σκοῦφο μου;

Ἡ μάγισσα κατάλαβε πειὰ τότε, μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνη. Κι' ἔπεσε στὰ γόνατα, ζητῶντας συγχώρεσι. Ὁ Σατανᾶς τῆς ἔδωσε ἕνα λάκτισμα.

—Ἐμπρός! εἶπε. Ἕνα ποτῆρι ἀπ' τὸ πιστὸ ποὺ ξέρεις, καὶ γρήγορα! Εἶνε γιὰ τὴν ἐξοχότητά του. Πρέπει νὰ γίνη τριάντα χρόνια πιὸ νέος!

Τρομαγμένη ἀκόμη ἡ μάγισσα, ἄρχισε νὰ ἐκτελῆ ἀμέσως τὴν παραγγελία τοῦ κυρίου της. Μὲ ἀλλόκοτες χειρονομίες, διέγραψε στὴν ἀρχὴ ἕναν κύκλο, κάτω στὸ δάπεδο. Ἐπάνω στὸν κύκλο αὐτόν, τοποθέτησε διάφορα παράδοξα πράγματα. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τὰ ποτήρια καὶ τὰ ἄλλα γυαλικὰ ἄρχισαν νὰ κουδουνίζουν καὶ ἡ κατσαρόλες καὶ τὰ σιδερικὰ νὰ χτυποῦν. Ἡ στρίγγλα ἔφερε ἕνα χοντρὸ βιβλίο, ἔβαλε τὶς μαϊμοῦδες κύκλο, καὶ τοὺς ἔδωσε νὰ κρατοῦν ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο δαδί. Ἔπειτα, ἔγνεψε στὸν Φάουστ νὰ πλησιάση.

Ὁ δόκτωρ συμμορφώθηκε μὲ βαρυθυμία, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτη σκηνὴ τὸν ἀποσποῦσε ἀπὸ τὸ ἡδονικὸ ὅραμά του. Μπῆκε μέσα στὸν κύκλο ποὺ διέγραψε ἡ μάγισσα, καὶ τότε ἐκείνη ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλλη μέσα ἀπὸ τὸ βιβλίο τὰ ξόρκια της. Μά, ὁ Μεφιστοφελῆς ἄρχισε νὰ ἀδημονῆ μ' αὐτὲς τὶς μαγικὲς διαδικασίες.

—Φτάνει, φτάνει, Σίβυλλά μου, φώναξε. Φέρε ἐδῶ τὸ πιοτό σου, καὶ τὸ ποτῆρι νὰ εἶνε ὡς τὰ χείλη γεμάτο!

Ἡ μάγισσα ἄδειασε τὸ ὑγρὸ σ' ἕνα ποτῆρι καὶ ὁ Φάουστ τὸ πῆρε στὸ χέρι. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἔφερε στὸ στόμα του, βγῆκε ἀπὸ μέσα μιὰ ἐλαφρὴ φλόγα.

—Μιὰ καὶ κάτω! τοῦ φώναξε ὁ Μεφιστοφελῆς. Μὴν τὸ φοβᾶσαι!

Καὶ ὁ Φάουστ ἄδειασε τὸ ποτῆρι, ἐνῶ ἡ μάγισσα μάζευε τὰ μυστηριώδη πράγματά της κι' ἔσβυνε τὸν ἀλλόκοτο κύκλο της.

—Δρόμο τώρα! φώναξε ὁ Σατανᾶς. Πρέπει νὰ ἰδρώσης, γιὰ νὰ σὲ διαπεράση μέσα κι' ἔξω ἡ δύναμις τοῦ πιοτοῦ. Σὲ λίγο, θὰ νοιώσης μὲ κρυφὴ χαρά, νὰ ξυπνοῦν μέσα σου καὶ ν' ἀναταράσσωνται τοῦ ἔρωτος οἱ πόθοι...

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, μὰ ὁ Φάουστ κοντοστάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

—Στάσου, εἶπε, νὰ ρίξω μιὰ ἀκόμη ματιὰ ἐδῶ πέρα. Ἀ! ἦταν τόσο ὡραία ἡ μορφὴ τῆς γυναίκας ἐκείνης!

Ὁ Μεφιστοφελῆς τὸν τράβηξε ἀπὸ τὴν πελερίνα του.

—Ναί! τοῦ εἶπε. Τὸ πρότυπο τῆς γυναίκας αὐτῆς θὰ σοῦ φέρω ἐγὼ ζωντανὸ μπροστά σου!

Καὶ πρόσθεσε, χαμηλώνοντας πολὺ τὴ φωνή του, σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχος του, ἐνῶ τὸ σαρδώνειο γέλιο του διεγράφετο καὶ πάλι πλατὺ στὴ χυδαία μορφή του:

—Μ' αὐτὸ τὸ πιοτὸ ποὺ σὲ πότισα, κάθε γυναῖκα ποὺ θὰ βγῆ μπροστά σου, θὰ σοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἡ ὡραία Ἑλένη!...